

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל שאלון לרישום קורות ניצול/ת השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית

וחינוכית. אוסף הסיפורים יעלה לאתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

אנו מודים לך מראש על הנכונות לשיתוף הפעולה.

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם משפחה: אקופיאן	שם פרטי: פאינה
-------------------	----------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

יש לרשום שמות ומקומות באותיות בדפוס (גם בלועזית) במקומות המסומנים

שם משפחה לפני המלחמה או בתקופתה: קליגר	בלועזית	שם נעורים:
שם פרטי לפני המלחמה או בתקופתה: פאינה	בלועזית	מין: ז / נ תאריך לידה: 13.3.1938
מקום לידה (ישוב, מחוז): ויטבסק	בלועזית	ארץ לידה: בלרוסיה
שם פרטי של האב: גרשון	שם פרטי ושם נעורים של האם: לאה דוברוב	
שם פרטי של האישה/הבעל (אם היה/תה נשוי/נשואה לפני המלחמה):	שם נעורים של האישה:	
מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ויטבסק	בלועזית	ארץ המגורים: בלרוסיה
השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה:	מקצוע לפני המלחמה:	חבר בארגון או בתנועה:
מקומות מגורים בתקופת המלחמה (ישוב, מחוז, ארץ): צ'לבינסק ברוסיה		
האם היית בגטאות? אילו ומתי?		
האם היית במחנות? אילו ומתי?		
מקום השחרור:	תאריך השחרור:	
האם שהית במחנה עקורים? שם המחנה?	לאן עברת/חזרת לאחר השחרור (ציין מקום)? ויטבסק	
מקומות/מחנות בדרך לארץ:	שנת עליה: 1997	שם האנייה (אם עלה בדרך הים):

אנא ספרי/י על קורותיך לפני המלחמה

(ציוני דרך: משפחה, סביבה, ילדות ולימודים, עבודה, חברות בארגון): נא לכתוב בגוף ראשון

לפני המלחמה הייתי בת ארבע ואין לי זכרונות. היינו שלוש אחיות ואח. בבלרוס היו הרבה גילויי אנטישמיות, לא נתנו להורים עבודה טובה ולא תמיד היה אפשר לנסוע למקומות. אמא הייתה תופרת ואבא עבד במפעל. אבא שלי ישב בכלא לפני המלחמה, בשנת 1937 הוא ישב שלוש שנים. האשימו אותו בריגול לטובת פולין, ואחרי המלחמה, בשנת 1956, הוא זוכה מהאשמה. אמא שלי גידלה אותנו לבדה.

נא ספרי/י על קורותיך בזמן המלחמה

(ציוני דרך: מעצר וגירוש, גטאות, מחנות וצעדות מוות, במסתור או בזהות בדויה ושם בדוי, פעילות ותפקידים ביוזנראט/תנועות נוער/מחתרת/פרטיזנים, השתתפות בבריחה/התנגדות/לחימה, האם אדם/ארגון יהודי/לא יהודי סייע באופן משמעותי להצלתך; בריחה/הגירה בכפייה, פינוי/אזווקואציה למרכז ברית המועצות):

ב-22.6.1941 התחילה המלחמה והתחילו להפציץ את העיר שלנו. ביום השלישי למלחמה שלחו אותנו ברכבות להרי אוראל. הנסיעה הייתה ארוכה מאוד, לדעתי נסענו בערך חודש. היינו עוצרים ואז מחליפים רכבות. בדרך הרכבת הופצצה והרבה אנשים נהרגו. לקחו אותנו ולא אמרו לנו לאן נוסעים. הרוב היו יהודים אבל לקחו את כולם. אני כמעט נפגעתי בהפצצות, אבל לא נהרגתי. הייתי בת ארבע. נסעתי עם אמי ואחיי, אבא גויס למלחמה ביום הראשון ונלקח לחזית. כל שאר המלחמה היינו בלי אבי. לבסוף הגענו לצ'לבינסק, לאיזו עיירה קטנה. נתנו לנו חדר לחמישה אנשים, בבית בו גרו רוסים. הם צחקו עלינו וצעקו לנו "יהודים, יהודים, איפה הקרניים שלכם?" גרנו שם כמה חודשים והם הסתכלו עלינו כמו על מצורעים. הממשל נתן הוראה שניכנס לבית. לא הייתה להם ברירה, בהתחלה הם היו מחוייבים לתת לנו אוכל. בקושי היה לנו מה לאכול, משהו דמוי לחם. החניכיים היו נפוחות ועשינו הכול כדי לאכול. גם לרוסים שגרו איתנו לא היה אוכל. אחרי מספר חודשים עזבנו, כי אחי היה צריך להתחיל ללמוד, ולא היו בתי ספר בעיירה. הכול היה מאורגן ע"י הממשל, לא היה מקום לעבוד. העבירו אותנו לצ'לבינסק, אחי ואחיותיי התחילו ללמוד ואני נשארת בבית, הייתי הכי קטנה. שם גרנו במשך כל המלחמה וגם אחריה. תמיד קראו לנו בשמות, היו מציקים וצועקים. לא הלכנו עם סימני זיהוי. נאצים רוסים גרו בתנאים טובים, בודדו אותם כדי שלא יעברו לצד של גרמניה בזמן המלחמה. אחרי המלחמה הם היגרו לגרמניה. במהלך המלחמה כל המשפחה נהרגה בגטו בפולין, עשרה אנשים. מסרנו את שמותיהם ליד ושם.

אנא ספרי/י על קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

(ציוני דרך: השחרור וחזרה הביתה, חיים אחרי המלחמה, בריחה, העפלה/ עליה):

בסוף המלחמה הייתי בת שמונה. נשארו בצ'לבינסק בגלל שאחי למד. אבל אחרי שהוא נהרג חזרנו לויטבסק. אבי חזר עם זיהום בקיבה ובעיות לב. אחי נהרג שלושה חודשים לפני שאבי חזר מהמלחמה. אמי חלתה והייתה מרותקת למיטה. אחרי שאחי נהרג היא חוותה התמוטטות עצבים. לא הייתה לנו דירה אז שכרנו דירה חצי מרתף. חיינו מפנסיה. הגענו בשנת 1957, אני עבדתי. אחרי עשר שנים, בשנת 1967, קיבלנו דירה של שני חדרים מהממשלה בעקבות זיכוי של אבי. גם אחרי המלחמה הייתה אנטישמיות רבה שהייתה מופנית אלינו. לא יכולנו להתקדם בעבודה. אני עבדתי כרואת חשבון. אפשר היה לברוח מרוסיה עם נפילת החומות, בשנת 1990. בעלי לא רצה לעלות ולכן לא עלינו.

נא ספרי/י על חיך בארץ

(ציוני דרך: לימודים/ תעסוקה, שירות צבאי, פעילות ציבורית או תרבותית, משפחה/ דורות המשך וכו'):

כשבעלי נפטר מסרטן בשנת 1997 החלטנו לעלות לארץ. אנחנו רצינו לעלות לארץ, אבי היה רב בבית כנסת וזה היה חשוב לי מאוד. אבי ידע עברית ויידיש ושמרנו מצוות. הייתה אפשרות לנסוע לגרמניה אבל אבי חלם לעלות לארץ אז זאת הייתה התגשמות חלום. עליתי לארץ עם שלושת ילדיי ונכדיי. גרנו כולנו יחד, הכול היה מוזר וחדש. הגענו לירושלים. היה לא פשוט, הילדים עבדו בנקיון ולמדו. כיום הם מתכנתים. הילדים עבדו באבטחה במהלך הלימודים, התחתנו. בארץ היה שיפור בעברנו. אני לא עבדתי בארץ.